

LEBENSWELT

La Cultura és un ganivet que s'endinsa en el futur.

Francesc Abad

Francesc Abad

(Terrassa, 1944)

Artista multimèdia que va evolucionar des dels seus orígens conceptuals als anys setanta fins a l'ús dels diversos mitjans audiovisuals. Des de diferents disciplines (el body art, la fotografia, la instal·lació, el vídeo, etc.) l'obra de Francesc Abad ha girat al voltant de la memòria, tant individual com col·lectiva (l'Alemanya nazi, l'Espanya franquista, els camps de concentració, el procés d'industrialització, etc.), de la seva fragilitat i de la seva recuperació, posant de manifest el procés amb el qual es reconstrueix i es manipula la història des de cada moment històric concret.

És un fragment amb voluntat de totalitat (dialèctic-a), i per tant es repensa una i una altra vegada sense possibilitat de ser, només és un taller de treball (Werkstatt) i no una obra (Werk) en referència a la vida.

(Francesc Abad)

Ens convida a mirar una casa enrunada com a símbol del cos. Les seves parets aterrades ens permeten veure unes restes caggirades pel temps. El deteriorament implacable aboca la casa a la seva desaparició, juntament amb el món material i simbòlic del qual formava part. Es tractava d'un casal anglès, un dels habitatges obrers, una casa unifamiliar, que els empresaris del tèxtil de Terrassa van copiar dels anglesos per als seus treballadors. L'enfonsament de la casa, amb experiències i vivències pròpies, excedeix l'àmbit personal per aprofundir en el social i col·lectiu. En realitat l'especulació, el capital i les lleis del benefici ràpid són les que han determinat el seu destí. El tema de la memòria està molt present en LEBENSWELT...

Amb la casa es perd el referent d'un món quotidià molt concret, sense el qual no es pot reconstruir la història, una mena de puzzle que necessita certes peces per combatre interpretacions interessades.

Amb l'expressió El món de la vida (traducció de Lebenswelt) l'artista se situa clarament en l'actitud de prendre la realitat més propera com a punt de partida de la seva obra. Una actitud present, com anirem veient, en altres obres presents en Mirant des de Fora.

(M. Bardagil, text extret del catàleg)

LEBENSWELT

La Cultura és un ganivet que s'endinsa en el futur.

Diaris del pensar 6. Apunts 2002.

(2009)

Instal·lació amb vídeo (4'12'')

LÍNIA VERMELLA (2009)

Ignasi Aballí

Ignasi Aballí

(Barcelona, 1958)

Des de la pintura, la fotografia i la instal·lació la seva obra planteja una reflexió sobre els límits de l'art, tant des d'un punt de vista material, com formal i de les seves relacions amb la realitat, així com conceptual. La seva voluntat d'anàlisi es manifesta a través de la imatge seriada, la classificació, la llista i l'arxiu, categories que sovint estructuren les seves obres.

Els mecanismes propis de l'arxiu i de la classificació són els que ha utilitzat Ignasi Aballí en Línia vermella, on recull els titulars referents a la sida publicats durant gairebé un any en un diari. La varietat de les seccions on han aparegut les notícies - internacional, nacional, economia, societat, cultura i esports- dona mostra de la diversitat de procedències i, per extensió, de la complexitat que implica la sida. La combinació de les notícies respon a un criteri neutre, el de l'ordre cronològic de publicació. Formalment Ignasi Aballí utilitza elements relacionats amb el collage, des del qual dibuixa línies, franges i estructures on una certa meticulositat i geometria traslladen visualment la sensació d'ordre pròpia de l'arxiu.

D'aquesta arquitectura formal emergeix el discurs a partir directament de les paraules. Es tracta, per tant, d'una reflexió sobre el llenguatge, el significat i l'elaboració del discurs. La força d'aquesta reflexió radica també en les seves connexions amb la realitat. La reproducció en vermell posa l'accent en el caràcter de representació de la realitat que tenen els titulars, sobre la malaltia, els afectats pel VIH, les distorsions ideològiques, la repetició de llocs comuns i les possibles manipulacions. També ens indica aquella línia vermella que avisa del perill, i que no hem de travessar. Ens trobem davant d'una narració de la realitat, elaborada des d'una mirada crítica, en un joc de possibles complicitats amb el públic.

(M. Bardagil, text extret del catàleg)

Línia vermella (2009)

Instal·lació. Mides variables.

WHERE THE CLOUDS ARE FAR BEHIND ME

Biel Capllonch

(Mallorca, 1964)

Artista que treballa la fotografia en molt diversos suports i formats. Les seves obres incorporen elements procedents de la publicitat i de la moda, combinant la força visual amb la subtilitat, tant si es tracta de retrats, paisatges o escenes acuradament construïdes. Amb un clar sentit narratiu, les seves imatges mostren algun component inesperat que desperta la sorpresa o un punt de desconcert en el públic.

Amb el significatiu títol de *Where the clouds are far behind me* Biel Capllonch aborda una determinada actitud en referència a la situació dels afectats pel VIH. Una fotografia de gran format ens mostra l'horitzó obert, suaument delimitat per unes fileres d'arbres. El llençol endut pel vent es relaciona amb allò del que ens hem alliberat, en un paisatge que suggereix la possibilitat d'una relació equilibrada entre l'ésser humà i el seu entorn. L'aigua ens situa en un context visual que implica moviment i trànsit, en referència al dinamisme dels fluids, però també al caràcter canviant de l'existència.

La visió d'aquest paisatge enstransmet una sensació d'irrealitat, que es correspon amb el caràcter de construcció de la imatge. Per tant, la relacionem amb un paisatge interior, molt més que una visió concreta. Els sentiments de calma i placidesa s'equilibren amb els de solitud i absència, i la incertesa del viatge empès pel vent, no deixa de ser la de la mateixa vida.

(M. Bardagil, text extret del catàleg)

EL JARDINER ASTRÒNOM (2009)

Josep-Maria Martín

Josep-Maria Martín

(Ceuta, 1961)

Artista visual, treballa sobre les relacions personals. Les seves obres usualment aglutinen la col·laboració d'un ampli espectre de persones, des d'altres artistes, escriptors i dissenyadors fins treballadors socials, personal sanitari, arquitectes i persones del carrer. Com a artista s'interessa en generar processos de col·laboració que, a través de les estructures de l'art, incideixin críticament en els diferents entorns socials i personals.

Una peça de Josep-Maria Martín, amb Rafa Cruz i Montserrat Mas, Oh Eun Lee, Nacho Villaro, Alicia Pacareu, + Blanca Bardagil, David Marcé, Cristina Arenas, Miguel Oyarzun, Montserrat de Roig, Bonaventura Clotet, Albert Tuldrà, M. Cristina Àlvarez, Àngel Castiñeida, Ma José Ferrer, Begoña Lemos, Maria Lladó, Francisca Molero, Roger Paredes, Samuel Pyke, Jordi Sandor, Alfonso Susanna.

Josep-Maria Martín aborda l'experiència de la persona amb VIH des de la veu serena d'un personatge que és, alhora, jardiner i astrònom. El món de les plantes es planteja com un camp al·legòric senzill i profund. El tema de les malalties de flors i arbres es presenta en paral·lel al discurs sobre el VIH, la sida, la transmissió, la prevenció i l'estigma. La voluntat manifesta és la "d'aixecar el vel i que es faci llum", premissa necessària per lluitar contra la sida i les discriminacions que l'acompanyen. El jardí és un món d'aparença harmònica, on el jardiner ha sabut crear l'equilibri necessari per a la vida. Sobre el jardí s'aixeca l'univers, un món d'extrema racionalitat, regit per lleis matemàtiques i ple de misteris, on conviu la llum dels astres amb la foscor. El jardiner astrònom de Josep-Maria Martín recull el resultat de dotze entrevistes realitzades per l'artista a persones molt diverses que parlen de la sida, de les seves experiències i de les seves opinions. La veu del protagonista respon a una destil·lació de discursos diversos i a un despullament sincer on té lloc la tristesa pròpia de la malaltia –aquesta consciència de la nostra humanitat, del nostre cos, de la que ja hem parlat- però també l'alegria dels colors en el jardí, de la immensitat del cel i de la música viscuda entre amics.

(M. Bardagil, text extret del catàleg)

El jardiner astrònom (2009)

Vídeo d'animació

DEAD MAN WALKING (2009)

JL. A. Raeven

L. A. Raeven

(Heerlen, 1971)

Les germanes bessones Liesbeth i Angeliqe Raeven formen un equip artístic. Les seves obres consisteixen en vídeos, fotografies, instal·lacions i performances. El seu treball tracta especialment de temes referents al cos, com l'aparença física, la bellesa, certes alteracions corporals (com l'anorèxia) i la seva relació amb la identitat, les obsessions o els sentiments d'amor, d'odi, d'acceptació i d'autoestima.

Young people nowadays think "save sex" is something of the past. There are pills for Aids, right? But what does it mean: living on those pills?

L. A. Raeven ens situen davant de l'experiència d'una persona que ha vist transformada radicalment la seva aparença física. En Dead Man Walking exploren els sentiments d'odi, desesperació i impotència davant dels efectes que tenen els tractaments amb antiretrovirals sobre el cos. El protagonista del vídeo ha vist com el seu cos s'anava consumint fins a no identificar-se amb la imatge extremadament prima que veia quan es posava davant d'un mirall. Les dificultats pròpies de la malaltia tractada amb retrovirals, els mareigs, el cansament, els malestars continus li recorden constantment la seva condició de malalt. En la seva vida quotidiana s'afegeix a aquest patiment les mirades dels altres com un constant recordatori de la seva malaltia.

I fins i tot la seva pròpia mirada, de la qual no pot amagar els braços, o les cames.

En l'obra aflora la disfunció entre l'aparença i la identitat, en una societat que valora fins a l'extrem l'aspecte físic, la dificultat d'acceptar una imatge que no és la nostra i de la que no ens podem desvincular perquè es correspon amb el nostre cos. I reflexiona sobre el caràcter híbrid de la natura de l'ésser humà, tradicional dividit en la dualitat conformada pel cos i per l'esperit. (M. Bardagil, text extret del catàleg)

Dead Man Walking (2009)

Vídeo